

[Undervisningsministeren]

for det andet, at de ikke passer med læreruddannelsesloven og med den tid, vi lever i.

Jeg vil gerne sige, at hvad det sidste angår, er det op til dette ting at ændre læreruddannelsesloven, hvis den ikke passer til den nye tid, og her vil jeg ikke sidde den opfordring overhørig, der kom fra hr. Ole Vig Jensen og vist også fra en anden ordfører, for jeg mener også, at dette må føre til, at vi sætter gang i en proces, der fører til en ny læreruddannelseslov. Men indtil den kan stå på skinnerne, må jeg som minister benytte min dispensationsmulighed til at gøre livet lettere for de seminarier, vi nu sætter ned på to spor mod deres vilje.

Lad mig i øvrigt sige, at det er meget vigtigt for regeringen at slå fast, at denne nedskæring, som det jo er, det erkender jeg, og de afskedigelser, som den medfører, ikke øger mængden af afskedigede seminarielektorer og -adjunkter på længere sigt. Det er den naturlige afsvækkelse i de studerendes tilgang, som er årsag til, at en række lærere på seminarierne nu bliver arbejdsløse. Tilgangen var 7.000 for 5 år siden; nu er den faldet med et brag til 2.000 i år, og den debat, vi har haft her, hvor man meget berettiget påpeger, at børnetallet falder, og at der kun er meget få lærere, der går af med pension, vil føre til, at vi sandsynligvis kommer ned på 1.500 eller i hvert fald 1.700 næste år. Og hvis man tæller efter, vil man se, at kommer vi ned på 1.500, er der kun studerende til 60 hold, mens vi opretter 68, og det er nok til 1.700 studerende, ja, der kan såmænd også godt være 1.800 studerende på 68 hold, når man tager fremmødet i betragtning.

Derfor er der altså ikke tale om, at vi med dette forslag gør livet værre for de danske seminarier, end det ville være blevet alligevel. Vi kommer en snigende svindsot i forkøbet. En udmarvende døds-kamp, som ville have ramt en lang række seminarier, forsøger vi nu at inddrage i en planlægning, så der bliver nedlæggelser, men på en måde, som både samfundet og seminarierne kan være tjent med. Det er formålet. Intet havde været lettere for denne regering end at lade det sejle sin egen sø. Jeg var fristet til blot at vente, til eleverne udeblev, og så nedlægge alle de seminarier, der ikke fik elever; så blev der ikke et eneste seminarium tilbage i Ribe og Sønderjyllands amter med undtagelse af Haderslev, det tror jeg jeg kan garante-

re for. Så døde Ranum, Nørre Nisum osv. en voldsom død.

Det, vi gør her, er at forsøge at give disse seminarier en chance ved nu at sige til dem: I har en chance, øksen er ikke hævet over jeres hoved på anden måde, end at hvis eleverne fuldstændigt forsvinder, kan vi ikke opretholde jer, men vi kommer ikke og nedlægger jer, sådan som den tidligere regering ville, ud fra idealistiske målsætninger. Vi føler blot et behov for i denne regering nu at fortælle seminarierne, hvor de er henne, og hvad de kan regne med, og fortælle de studerende, at de trygt kan melde sig på de mindre seminarier. Vi kommer ikke og nedlægger dem, i hvert fald ikke godvilligt. Vi kan blive tvunget til det, men det er ikke et led i vores planlægning.

Til hr. Hans Jørgen Holm vil jeg sige, at jeg er helt enig i, at pensionsreglerne for tjenestemænd i hele uddannelsessektoren skaber en helt utålelig stivhed, og hvis vi i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger kan få taget hul på det problem, at det er alt for bekosteligt for tjenestemænd at forlade deres stillinger og søge over i den private sektor, fordi de lider pensions-tab, anciennitetstab osv., ville det være en lykke, og jeg skal garantere for, at det bliver ikke passivitet fra min side, som stiller sig i vejen for, at der sker ændringer på dette punkt. Vi har præcis det samme behov, når det gælder forskningen.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg sige, at Magisterforeningens tal, som siger, at hvis vi går ned på 35 timers arbejdsuge, skal der bruges 5.000-10.000 ekstra lærere, og så behøver vi måske ikke at nedlægge så mange seminarier, er ikke interessante - af to grunde. For det første: fordi de unge altså ikke søger disse seminarier i tilstrækkeligt omfang, vil der alligevel blive afskedigelser; vi kan jo ikke tvinge de unge ind på seminarierne. For det andet: fordi en 35 timers arbejdsuge er helt ude af trit med de vilkår, vi lever under her i Danmark. Vi er en dybt forgældet nation, som skal arbejde mere og ikke mindre, og som ikke kommer ud af sin gæld ved, at vi alle sammen pludselig skal ned på 35 timers arbejdsuge. Jeg tror også, den tidligere regering fandt ud af, at sådan løste man ikke Danmarks problemer, og det står ikke på dagsordenen; derfor er Magisterforeningens tal ikke særlig relevante, hel-